

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MP

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Sentencja

Artykuł 2 lit. e) i art. 15 lit. b) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony w związku z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że do statusu ochrony uzupełniającej kwalifikuje się obywatel państwa trzeciego, który był w przeszłości torturowany przez władze państwa pochodzenia i który w wypadku odesłania do tego państwa nie jest już narażony na ryzyko poddania torturom, lecz którego stan zdrowia fizycznego lub psychicznego może w takim wypadku ulec poważnemu pogorszeniu, łącznie z ryzykiem popełnienia przez tego obywatela samobójstwa z powodu traumy doznanej w wyniku aktów tortur, których był ofiarą, jeżeli istnieje rzeczywiste ryzyko celowego pozbawienia tego obywatela w rzeczonym państwie opieki właściwej do leczenia fizycznych lub psychicznych następstw aktów tortur, co powinien ustalić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Irlandia] – Eamonn Donnellan / The Revenue Commissioners

(Sprawa C-34/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wzajemna pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności — Dyrektywa 2010/24/UE — Artykuł 14 — Prawo do skutecznego środka prawnego — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Możliwość odmówienia przez organ współpracujący wzajemnej pomocy z tego względu, że nie powiadomiono powoda o wierzytelności w prawidłowy sposób)

(2018/C 211/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eamonn Donnellan

Strona pozwana: The Revenue Commissioners

Sentencja

Artykuł 14 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby organ państwa członkowskiego odmówił wykonania wniosku o odzyskanie dotyczącego wierzytelności z tytułu kary pieniężnej nałożonej w innym państwie członkowskim, takiego jak w postępowaniu głównym, ze względu na to, że decyzja o nałożeniu tej sankcji nie została właściwie doręczona zainteresowanemu przed złożeniem wniosku o odzyskanie należności do wspomnianego organu na podstawie tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.